

Arrest

nr. 212 699 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 8 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 oktober 2017 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 24 oktober 2017 legde de verwerende partij tevens een inreisverbod op.

Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : O.

voornaam: M.

(...)

nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 24.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 3 bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem ter kennis gegeven werd op 19.01.2017. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Ten laste van betrokkene werd volgende PV opgesteld:

PV: BR.13.L4.010289/2010 door PZ Ukkel/W-B/Oudergem wegens gewone diefstal PV: LE.45.L3.0010897/2016 door PZ Landen wegens verdachte handelingen

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Nieuwerkerken geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Ten laste van betrokkene werd volgende PV opgesteld:

PV: BR. 13.L4.010289/2010 door PZ Ukkel/W-B/Oudergem wegens gewone diefstal PV: LE.45.L3.0010897/2016 door PZ Landen wegens verdachte handelingen

Betrokkenes aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene diende op 30.07.2014 een huwelijksdossier in bij de burgerlijke stand van Nieuwerkerken samen met de de Belgische onderdane mevrouw [L.W.] (geboren op [...]). Op 25.09.2014 weigerde de burgerlijke stand van Nieuwerkerken het huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Hasselt van 23.09.2014 dat vaststelde dat betrokkene een huwelijk wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Hieruit blijkt dat een terugkeer naar Marokko op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het feit dat betrokkene sociale banden heeft gecreëerd met België, valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel.

Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker werd op 21 februari 2018 verwijderd naar Algerije.

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

"De voorzitter wijst erop dat de verwerende partij de Raad heeft meegedeeld dat de verzoekende partij werd gerepatriëerd op 21 februari 2018. Partijen zijn het er over eens dat het belang bij het beroep om die reden is teloorgegaan voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. [...]"

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing (het inreisverbod)

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoeker op:

"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet. de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art. 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. -

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenfinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Inbreuken op de openbare orde

Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker het niet nagelaten heeft om inbreuken te plegen op de openbare orde.

Verwerende partij haalt daarvoor tot viermaal toe twee PV's aan die dateren van respectievelijk 2010 en 2016.

Dat de beoordeling van de eventuele schuld aan inbreuken toekomt aan de rechter en niet aan een overheidsinstantie.

Dat er geen juridische procedure gevoerd werd voor de rechtbank en dat de schuld aan deze inbreuken dus niet vaststaat.

Het vermoeden van onschuld als procedurele waarborg wordt hoog in het vaandel gedragen sinds de 'Déclaration des Droits de l'Homme et du Citoyen' van 1789 werd opgesteld. Dit rechtsbeginsel wordt

ook in art. 11.1 UVRM, art. 6.2 EVRM, art. 14IVBPR alsook art. 66 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof en vele andere (inter-)nationaalrechtelijke instrumenten gewaarborgd. Daarnaast biedt art. 4 van Richtlijn 2016/343/EU een specifieke waarborg wat betreft het vermoeden van onschuld in het geval van officiële beslissingen van overheidsinstanties. Die luidt dat, alvorens een definitieve veroordeling uitgesproken wordt, in publieke verklaringen en officiële beslissingen van overheidsinstanties niet wordt verwezen naar verdachten of beklaagden alsof zij zijn veroordeeld. Tevens verwees het Comité voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties in de zaak Gridin t. Rusland naar haar Algemene Commentaar n°13 om te bevestigen dat artikel 14.2 IVBPR een plicht inhoudt voor de openbare overheden om zich te onthouden te prejureren over een nog te wijzen gerechtelijke uitspraak.² Hieruit volgt dat concluderen dat verzoeker inbreuken gepleegd heeft op de openbare orde, enkel en alleen uit twee PV's zéér kort door de bocht is en bovendien ook in strijd met het rechtsbeginsel dat het vermoeden van onschuld waarborgt. Dat deze motiveringen dus zeker niet afdoende zijn. Dat op basis van de twee PV's alleen niet blijkt dat verzoeker zich heeft schuldig gemaakt aan inbreuken tegen de openbare orde.

Dat verzoeker bovendien wenst op te merken dat hij zich heeft aangepast naar de Belgische regelgeving en zich als een goede huisvader gedraagt.

Gewone' sociale banden

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat 'de gewone' sociale relaties niet worden beschermd door art. 8 EVRM.

Dat het niet duidelijk is wat 'de gewone' sociale relaties zijn.

Betreft het hier dan de relaties met de moeder en de negentienjarige dochter van mevr. [W.]? Of meent verwerende partij dat de familiale banden die gedurende de lange verblijfsperiode van verzoeker opgebouwd werden onder 'gewone' sociale relaties vallen die niet onder art. 8 EVRM vallen?

Dat de motivering in deze zeer vaag en onzorgvuldig is. .

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor hét zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker tijdens zijn verblijf in België werd beoordeeld.

Dat op dit punt dus niet alleen de materiële motiveringsplicht werd geschonden doch ook de zorgvuldigheidsplicht.

Dat deze schending zich niet beperkt tot het beoordelen van het persoonlijk gedrag van verzoeker, maar ook ruimer moet gesteld worden dat de onjuiste en onvoldoende motivering samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met de duur en het verblijf van verzoeker in België;

Verzoeker verblijft reeds geruime tijd in België en woont samen met zijn levenspartner en haar dochter.

Dat verzoeker dus zijn sociale leven hier dus opgebouwd heeft samen met zijn levenspartner en haar dochter.

Dat op grond van het voorgaande dan ook evenmin een afdoende en correcte motivering en afweging van relevante elementen is gebeurd om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen en om een terugleiding naar de grens met vasthouding op een welbepaalde plaats op te leggen.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat aldus de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand.

De motivering is dan ook niet pertinent en draagkrachtig. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker werd niet gehoord omtrent het inreisverbod.

Verzoeker heeft niet de mogelijkheid gehad om de informatie waarop verwerende partij zich steunde voor het inreisverbod te bestuderen.

De rechten van verdediging van verzoeker werden dan ook geschonden.

In de beslissing wordt onvoldoende gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod 8 jaar bedraagt.

De bestreden beslissing oordeelt dat een duur van 3 jaar proportioneel is en motiveert dit als volgt:

"Betrokkene heeft don ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Bijgevolg wordt de duur van het inreisverbod op dezelfde gronden gesteund als het inreisverbod zelf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Vooreerst steunt men zich opnieuw op het feit dat verzoeker het niet nagelaten heeft om inbreuken te plegen op de openbare orde. Hetgeen in de huidige omstandigheden niet correct en niet pertinent is, zoals hierboven uiteengezet.

Ten tweede steunt men zich opnieuw op het feit dat verzoeker op illegale wijze in België heeft verbleven en het land niet heeft verlaten. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verzoeker de voorziene verblijfsprocedures heeft ingediend en in afwachting van de behandeling van deze procedures op het grondgebied werd gedoogd. Dat uiteindelijk na al die jaren verzoeker hier is geïntegreerd en geen andere thuis kent dan in België. Dat verzoeker dan ook geldige redenen aanhaalt waarom hij het land niet heeft verlaten.

Dat aldus niet alleen het inreisverbod zelf maar ook de duur van 3 jaar onvoldoende wordt gemotiveerd en dat ook die beslissing niet is genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier zodat ook op dit punt een schending van het middel kan vastgesteld worden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Verweerder verwijst naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Concreet stelt de verwerende partij dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Aangaande de duur van drie jaar van het inreisverbod, wordt eveneens concreet gemotiveerd, waarbij rekening wordt gehouden met de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Er wordt met name gemotiveerd over verzoekers inbreuken op de openbare orde, m.i.v. de poging om een schijnhuwelijk af te sluiten, over verzoekers situatie in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en over verzoekers hardnekkigheid om op illegale wijze in het Rijk te vertoeven. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de tweede bestreden beslissing hem niet in staat stelt zich erop te verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.3. Waar verzoeker de motieven inhoudelijk bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet verplicht het bestuur een inreisverbod op te leggen wanneer de vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd heeft. Verzoeker betwist de vaststelling niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan drie eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Dat er een inreisverbod wordt opgelegd door de verwerende partij staat dan ook niet ter betwisting. De Raad beschouwt verzoekers kritiek dan ook als zijnde gericht tegen de vastgestelde duurtijd van het inreisverbod.

3.6. In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het eerste middel, gaat verzoeker dieper in op de vastgestelde inbreuken op de openbare orde. Hij verduidelijkt dat het zeer kort door de bocht is om de inbreuken op de openbare orde af te leiden uit twee PV's en dat dit strijdig is met het rechtsbeginsel dat het vermoeden van onschuld waarborgt.

3.7. De Raad merkt ten eerste op dat verzoeker eraan voorbijgaat dat hem tevens wordt aangewezen een poging te hebben gedaan tot het voltrekken van een schijnhuwelijk. Dit betreft eveneens een inbreuk op de openbare orde aangezien de instelling van het huwelijk de Belgische openbare orde aanbelangt (cf. RvS 16 januari 2002, nr. 102.559).

3.8. Voor wat betreft het vermoeden van onschuld: dit is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De tweede bestreden beslissing is geen maatregel van strafrechtelijke aard maar wel een administratieve rechtshandeling en dus kan verzoeker de schending van dit beginsel niet dienstig opwerpen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 11 UVRM – verklaring die ook niet rechtens afdwingbaar is –, artikel 6.2 van het EVRM, artikel 14 van het IVBPR en artikel 66 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof alsook artikel 4 van de Richtlijn 2016/343/EU en verklaringen van het VN Mensenrechtencomité over artikel 14 IVBPR. Dit alles heeft betrekking op strafvervolging. Het vermoeden van onschuld belet niet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.9. In een tweede onderdeel van het middel valt verzoeker over de beoordeling in de bestreden beslissing, *“Wat betreft het feit dat betrokkene sociale banden heeft gecreëerd met België, valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.”*

3.10. Verzoeker acht dit vaag en vraagt zich af of dit betrekking heeft op zijn *“relaties”* met mevrouw W. en haar dochter. Voor wat betreft zijn relatie met mevrouw W. stelt de bestreden beslissing duidelijk, *“Betrokkene diende op 30.07.2014 een huwelijksdossier in bij de burgerlijke stand van Nieuwerkerken samen met de de Belgische onderdane mevrouw [L.W.] (geboren op [...]). Op 25.09.2014 weigerde de burgerlijke stand van Nieuwerkerken het huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Hasselt van 23.09.2014 dat vaststelde dat betrokkene een huwelijk wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Hieruit blijkt dat een terugkeer naar Marokko op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.”* Voor wat betreft zijn relatie met de dochter van mevrouw W., blijkt uit het administratief dossier dat zij geboren is in juni 1999, wat maakt dat zij meerderjarig is. Er kan slechts sprake zijn van een beschermenswaardig gezinsleven met meerderjarige “stiefkinderen” voor zover er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die verder gaat dan emotionele banden (cf. EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Dit blijkt niet en verzoeker toont het ook niet aan, ook niet met de stukken die in punt 3.20 worden besproken. Verzoeker heeft in zijn gehoor op 24 oktober 2017 door de federale politie ook geen gewag gemaakt van zijn “stiefdochter”, wel van zijn relatie met mevrouw W. De Raad ziet gelet op dit alles dan ook niet in waarom verzoeker van oordeel is dat de in punt 3.9. vermelde passage van de bestreden beslissing betrekking zou hebben op zijn relatie met zijn stiefdochter.

3.11. De betrokken passage heeft dus betrekking op verzoekers banden die hij in België zou hebben opgebouwd met andere personen tijdens zijn langdurig illegaal verblijf hier. Dit blijkt duidelijk uit de zinsnede *“Wat betreft het feit dat betrokkene sociale banden heeft gecreëerd met België”*. De Raad acht de betrokken passage dan ook niet vaag of onzorgvuldig.

3.12. Verzoeker valt er verder over dat zijn persoonlijk gedrag tijdens zijn verblijf in België niet werd beoordeeld. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat verweerder dat wel degelijk heeft gedaan, vermits ze verwijst naar verzoekers inbreuken op de openbare orde. Verzoeker stelt vervolgens dat geen rekening werd gehouden met zijn lang verblijf in België en dat hij sedert geruime tijd samenwoont met zijn levenspartner en haar dochter. Verzoeker verkijkt zich erop dat zijn langdurig illegaal verblijf in het Rijk net één van de redenen vormt op grond waarvan verweerder besluit tot het

opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Verweerder heeft verder zoals het hoort rekening gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, dit in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Voor het overige verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.10.

3.13. In wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel van het middel, werpt verzoeker op dat hij niet werd gehoord omtrent het inreisverbod. Dit betoog mist feitelijke grondslag. Hij is blijkens het administratief dossier gehoord door de politie op 24 oktober 2017. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker erover valt dat hij niet werd gehoord door de verwerende partij, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niets concreet aanbrengt dat hij zou hebben meegedeeld dat aanleiding had kunnen geven tot een andersluidende beslissing. Er blijkt dus niet welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek.

3.14. In wat kan worden beschouwd als een vierde onderdeel van het middel, werpt verzoeker op dat er onvoldoende wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt. In dit verband volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 3.2. Verzoeker kan gelet op het gestelde in dit punt ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat het opleggen van het inreisverbod en de bepaling van de duur ervan steunen op dezelfde motieven. Het is ook niet verboden om motieven te herhalen voor zover duidelijk blijkt wat de grondslag is voor het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Dit is in casu zoals reeds eerder gesteld werd, het geval.

3.15. Waar verzoeker opwerpt dat hij voorziene verblijfsprocedures heeft opgestart, dient de Raad op te werpen dat deze tot niets hebben geleid en verzoeker dus wel degelijk dient te worden beschouwd als een vreemdeling die hardnekkig op illegale wijze op het Belgisch grondgebied verblijft. Verzoeker is van oordeel dat hij werd gedoogd en dat hij hier geïntegreerd is en dus geldige redenen had om het land niet te verlaten, doch dergelijke eigen kijk op de zaak toont niet aan dat verweerder verzoekers geval op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld.

3.16. Verzoekers overtuiging dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, geen rekening houdt met de werkelijke toestand, geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens en niet deugt, kan deze beslissing niet aan het wankelen brengen en toont niet aan dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de gegevens waarover ze beschikte toen ze de tweede bestreden beslissing trof.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.17. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpt verzoeker op:

“Schending van art. 3 en 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet

niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 3 EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Dat verzoeker reeds dd. 11 juli 2016 een verzoek krachtens 9ter Vreemdelingenwet indiende ten gevolge van zijn tonisch-clonische epilepsie.

Dit verzoek werd onontvankelijk verklaard dd. 6 januari 2017.

Volgens het verslag van dr. A. SCHREURS dd. 5 januari 2016 wordt een epileptische grand mal getriggerd bij aanslepende stresstoestanden en insomnie.

Dat verzoeker heden ten dage onder zware stress staat en aan slapeloosheid lijdt door zijn opsluiting in het Gesloten Centrum te Steenokkerzeel met het oog op repatriëring naar Algerije.

Dat verzoeker effectief nu al extra medische begeleiding krijgt in het Centrum daar men heeft vastgesteld dat verzoeker al enkele kleinere aanvallen heeft gehad.

Dat er wordt overwogen om de medicatie van verzoeker aan te passen.

Dat deze stressvolle omstandigheden en slapeloosheid ten gevolge van deze opsluiting de kans op een epileptische grand mal aanzienlijk verhogen.

Dat de opsluiting in het Gesloten Centrum te Steenokkerzeel zijn medische toestand niet ten goede komt, a fortiori, dat zijn medische toestand sterk achteruit zal gaan bij langdurige detentie in het centrum en de daaropvolgende repatriëring naar Algerije.

Dat men dient te voorkomen dat verzoeker een grand mal krijgt ten gevolge van deze stressfactoren.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare or de en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoeker reeds geruime tijd samenwoont met mevr. [W.L.].

Dat hij reeds lange tijd samenwoont en een gezin vormt samen met haar dochter [P.J.] geboren op [...] te Leuven.

Dat verzoeker mevr. [P.] als zijn eigen dochter beschouwt.

Dat mevr. [P.] verzoeker een warm hart toedraagt.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn levenspartner en haar dochter, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., een Europees grondwettelijk principe.

Niet enkel de bestreden beslissing met het bevel tot verlaten van het grondgebied en inreisverbod en terugleiding naar de grens, maar ook de vasthouding met het oog op verwijdering van verzoeker is disproportioneel. Verzoeker is nu reeds gescheiden van zijn levenspartner en haar dochter.

Dat verzoeker en mevr. [W.] reeds in 2014 een huwelijksdossier indienden bij de gemeente Nieuwerkerken, maar dat de huwelijksvoltrekking geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het koppel legde zich hierbij niet neer en zetten hun procedure tot en met het Hof van Beroep voort. Onbegrijpelijker wijze faalden zij hierin en is er tot op heden nog geen huwelijk voltrokken tussen beiden.

Het is onmiskenbaar dat mevr. [W.] als één van hart en geest leeft met verzoeker. Dit blijkt door haar tomeloze inzet voor het voltrekken van een huwelijk tussen hen beiden en het feit dat ze zich bekeerde tot de Islam.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn partner en haar dochter in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 E.V.R.M. alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 3 en 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.18. Voor wat betreft de opgeworpen schending van de motiveringsplicht kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.19. Waar verzoeker ter ondersteuning van de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM uitweidt over zijn medische toestand en concludeert dat zijn opsluiting in het gesloten centrum zijn medische toestand niet ten goede komt en dat die achteruit zal gaan bij langdurige detentie en repatriëring volstaat het vast te stellen dat dit betoog niet de tweede bestreden beslissing betreft en gelet op het gestelde in punt 2 ook niet langer een dienstig betoog is. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.20. Ter ondersteuning van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM weidt verzoeker uit over zijn relatie met mevrouw W. en haar dochter. Verzoeker acht de tweede bestreden beslissing een onrechtmatige en disproportionele inbreuk op zijn recht op een familieleven. Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM. Aangezien verzoeker gepoogd heeft een schijnhuwelijk af te sluiten – wat blijkt uit het verzoekschrift ook werd bevestigd door het hof van beroep – valt verzoekers relatie met mevrouw W. niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van verzoeker dat mevrouw W. als “*één van hart en geest leeft met verzoeker*” volstaat niet om te spreken van een beschermenswaardig gezinsleven. Dit wordt evenmin aangetoond door de stukken die gevoegd worden bij een aan de Raad gerichte brief van de verzoekende partij van 10 november 2017. Het betreft niet meer dan brieven van mevrouw W., van haar dochter, van een “*oud-begeleidster van verzoeker tijdens zijn integreringstraject*”, van een huisarts, van “*de schoonmoeder*” van verzoeker en een nichtje van mevrouw W. alsook foto's die allemaal niet kunnen ongedaan maken dat verzoeker heeft gepoogd een schijnhuwelijk af te sluiten, wat door de gerechtelijke instanties werd bevestigd tot en met het hof van beroep. Dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met mevrouw W. wordt evenmin aangetoond door een “*nota met opmerkingen*” van de verzoekende partij gericht aan de Raad op 16 oktober 2018, waarbij ze reisbiljetten overmaakt van mevrouw W. alsook een kopie van haar paspoort waarin binnenkomststempels figureren aangebracht door Algerijnse autoriteiten, waarbij gewag gemaakt wordt van toerisme. De verzoekende partij kan dit alles niet meer laten zeggen dan wat het zegt, met name dat mevrouw W. omwille van toeristische doeleinden naar Algerije is gegaan op 26 april 2018 en 13 september 2018. Verder geeft de verzoekende partij in dit schrijven nog aan dat zij beoogt te huwen met mevrouw W. en vervolgens gezinshereniging zal aanvragen. Van deze plannen worden geen stukken overgemaakt en de Raad neemt er dan ook enkel akte van, met inbegrip van het verzoek om het inreisverbod op te schorten, waarvoor de Raad geen rechtsmacht heeft. Voorts is de verzoekende partij van oordeel dat er hinderpalen zijn waardoor het gezinsleven met mevrouw W. enkel in België kan worden verdergezet, maar zij toont niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven wat in eerste instantie dient te worden aangetoond alvorens er sprake kan zijn van hinderpalen in dit verband. Wat er ook van zij, als de verzoekende partij er toch in slaagt om te trouwen in Algerije met mevrouw W. en om de huwelijksakte erkend te zien door de Belgische autoriteiten staat het haar vrij de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en vervolgens een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Voor wat betreft verzoekers relatie met zijn “*stiefdochter*”, tonen de hierboven vermelde stukken geen band van afhankelijkheid van verzoeker met haar aan. Voorts volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.21. Daar waar verzoeker de schending van artikel 8 EVRM nog betreft op zijn vasthouding, het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn uitwijzing volstaat het opnieuw vast te stellen dat dit betoog niet de tweede bestreden beslissing betreft en gelet op het gestelde in punt 2 ook niet langer een dienstig betoog is. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.22. In wat kan worden beschouwd als een derde middel, werpt verzoeker op:

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker roept ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

{R.v.St. n°82.301 van 20/09/1999, RvVn" 43.735 van 25/05/2010, RvVn"28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n ° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat de verwerende partij zich baseert op twee PV's waaraan geen rechtsgevolg gegeven werd om de bestreden beslissing uit te vaardigen.

Dat verzoeker al meer dan 7 jaar in België verblijft.

Dat hij sinds geruime tijd een duurzame partnerrelatie heeft met mevr. [W.]. Hij vormt samen met haar en haar dochter; mevr. [P.], een gezin.

Dat hij al die tijd in België verbleef in afwachting van zijn lopende procedures, niet in het minst de huwelijksprocedure die 3 jaar heeft geduurd.

Dat verzoeker immers al die tijd ongemoeid werd gelaten.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, een inreisverbod en terugleiding tot de grens en vasthouding met het oog op verwijdering te betekenen.

Dat het redelijk voorkomt hen nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook ongemoeid gelaten dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.23. Voor wat betreft de theoretische invulling van het redelijkheidsbeginsel kan worden verwezen naar wat verzoeker daarover ontwikkelt in zijn verzoekschrift.

3.24. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker opnieuw in de vorige middelen reeds besproken argumenten inroept. Hiervoor kan dan ook worden verwezen naar de bespreking van de vorige middelen. Verzoekers simpel oordeel dat hij gewoon ongemoeid moest worden gelaten door de verwerende partij en zijn overtuiging dat de tweede bestreden beslissing, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, onredelijk is, kan bezwaarlijk aantonen dat het treffen van een inreisverbod wijst op een kennelijk onredelijk optreden van de verwerende partij.

3.25. Waar verzoeker zijn middel betreft op zijn vasthouding, het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn uitwijzing volstaat het opnieuw vast te stellen dat dit betoog niet de tweede bestreden beslissing betreft en gelet op het gestelde in punt 2 ook niet langer een dienstig betoog is. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA